

[Birkholm]

mokratiets århundrede er omme, at socialdemokratiet i løbet af de næste 10-15 år, hvis atomoprustningen ellers lader verden overleve så længe, sandsynligvis vil blive reduceret til et parti af samme størrelse og samme betydning cirka som den, det radikale venstre har i dag. For hvad skal så være alternativet til det borgerlige Danmark? Efter socialdemokratiet, hvad så? Desværre er VS endnu et umodent parti, for det er kun omkring venstresocialismen og venstrekræfterne i det hele taget, forstået som en bredere politisk strømning, at vor tids folkelige bevægelser kan dannes, de bevægelser, som kan modsvare, hvad socialdemokratiet var i dets ungdom i det forrige århundrede.

Det er kun radikale reformer i samfundet, reformer, der udtrykker tidssvarende løsninger, som kan skabe den nye optimisme, som kan sætte gang i folkelige bevægelser, som kan bringe samfundet ud af den økonomiske krise.

Kære venner på de socialdemokratiske stole, det kan ikke nytte at fortsætte i 10-20 år endnu med det bal i den borgerlige, med alle de borgerliges kapitalspekulationer, med deres fradragscirkus, med deres dyre kontrollerende bureaukratier, med deres direktører og deres departementschefer, deres rentejackpot, deres ydmyge og usle førtidspensioner, invalidepensioner og folkepensioner, deres tyvstjælen fra bistandsklienterne, deres bestyrelsesmiddage, deres røgede laks på Sheratonhotellerne! Den økonomiske model, der blev grundlagt i efterkrigsårene af Gersmann, J. O. Krag og Viggo Kampmann, dens tid er omme, den er historisk udspillet. Det går ikke længere, hr. Anker Jørgensen! Det nytter ikke længere at lytte til Georg Poulsens og måske hr. Erling Olsens råd om, at vi kommer ud af den økonomiske krise, og at socialdemokratiet kommer ud af sin politiske krise, hvis vi bare giver endnu lidt mere til de herrer og damer i den borgerlige lejr. Det er jo det, socialdemokratiet er blevet ved med at gøre de sidste 10 år, også efter at den økonomiske krise satte ind, og det er det, vi må frygte at socialdemokratiet vil fortsætte med at gøre igen efter et valg, selv om de i dag fornuftigvis stemmer imod den borgerlige finanspolitik.

Tiden er inde til at sætte en radikal social omfordeling på dagsordenen. Når det nu forholder sig sådan, at dette lands bruttonati-

onalprodukt er på rundt regnet 500 mia kr., så har vi, hvis vi sætter 100 mia kr. fra til bruttoinvesteringer og 100 mia kr. yderligere til det nødvendige offentlige forbrug, til udlandsgælden og til u-landsbistand, tilbage 300 mia kr. til det private forbrug her i landet. 300 mia kr. til 5 millioner mennesker giver 60.000 kr. pr. næse, efter skat vel at mærke, for det offentlige forbrug er betalt. 3.000 kr. netto til alle fra de yngste til de ældste. Se, det ville være en radikal lighedspolitik, en lige fordeling af indkomsterne. Det regneeksempel har jeg fra nationaløkonom Henrik Heie, som har bragt det i en artikel i Samfundsøkonomen.

Når landets samlede arbejdsløse - svarende til en radikal lighedspolitik på arbejdstidsområdet - løber op i rundt regnet 4 milliarder arbejdstimer, kan den umiddelbart nødvendige arbejdstid, hvis vi fordeler det samfundsmæssigt nødvendige arbejde ligeligt mellem alle arbejdsduelige mennesker, nedsættes til et sted mellem 24 og 28 timer om ugen. Vi kan nå længere ned endnu. Hvis vi benytter den moderne teknologiske revolution i de kommende år, vil det give mulighed for en langt mere vidtgående forøgelse af arbejdsproduktiviteten. Og vi kan nå længere ned endnu, for hvis vi mindsker den sociale elendighed, har vi ikke brug for alle de offentligt ansatte. De kan også bidrage til det nødvendige samfundsmæssige arbejde. Det ville være en radikal lighedspolitik: en ligelig fordeling af goderne og en ligelig fordeling af det samfundsmæssigt nødvendige arbejde.

Så vil man naturligvis sige, at det kan ikke gennemføres fra i dag til i morgen, og det er jeg fuldstændig enig i, men man kan tage nogle skridt, der viser, at man går i den retning. Man kan starte med at nedsætte arbejdstiden til 35 timer om ugen, og man kan starte den radikale lighedspolitik med at indføre en garanteret mindsteindkomst for alle jobsøgende og alle uddannelsessøgende i dette samfund.

Derfor er jeg nødt til at sige til socialdemokratiets leder, som jo er en mand, der vil det bedste: der findes ingen anden vej. Arbejderbevægelsen og de brede folkelige bevægelser må opstille helt nye samfundsmæssige mål, der svarer til den moderne teknologi, dens høje produktivitet og det velfærdsniveau, vi har i dette land, hvis der skal findes en progressiv vej ud af den økonomiske og